

Beszámoló a MRE Zsinatának 2014. április 23–24-i ülésén az egyházzenei szolgálat szabályozásának szempontjairól

A Zsinat Zs-322/2013.11.15. határozata „fontosnak és sürgetőnek tartja az egyházunkban végzett zenei szolgálatról, az ott munkálkodó kántorok feladatairól szóló kérdések megvizsgálását, és egységes normatív szabályozás kidolgozását.” E célból a jogszabályalkotó munka megindításaként megbízta a Jogi, illetve a Tanulmányi és Teológiai Bizottságot a konkrét javaslatokat összegyűjtésére. Az alábbi előterjesztésben e javaslatokat foglaljuk össze.

ALAPVETÉS. Az egyházzene énekes és hangszeres szolgálata az istentisztelet, így egyházi életünk szerves része, nélkülözhetetlen közösségteremtő szerepe mellett a liturgiában az igehirdetés és imádkozás egyik formája. Ebből nő ki, erre épül az egyházzenei szolgálat, melynek tevékenysége és feladata szorosan összefügg az e területen folyó egyéb munkák és törekvések eredményeivel: énekeskönyv, istentiszteleti megújulás, egyházzenei oktatás, kóruskultúra, orgonák és más hangszeres állapotok. Fontos rögzíteni, hogy e részterületeken folyó munkákat egységes elvek szerint kell végezni.

SZINTEK. Az egyházzenei-kántori szolgálat meghatározásának —az elvi-teológiai alapvetésen túl— legfontosabb eleme a képzés-képesítés rendszerének megteremtése, valamint a különböző képzettségi szintek meghatározása. A képzettségi szinteket a jelenleg működő és érvényes képzési formák egymáshoz mérésével és összevetésével kell meghatározni. Ezen túl szükséges a közép- és felsőfokú képzettségek egyházi képesítési rendjének kidolgozása, melynek következménye lehet a feladatkör, az alkalmazási lehetőség és a javadalmazás meghatározása. Az egymásra épülő szintek a következőképpen határozhatók meg:

- 1 – énekvezér
- 2 – kántor-asszisztens (énektanítás és hangszeres játék alapszinten)
- 3 – kántor-karnagy (az előbbieket mellett kórusvezetés, énektanítás is)
- 4 – egyházzenei-kántor (zenei diplomával rendelkező, egyházzeneileg is képzett).

KÖRZETI FELADATOK. A képesítési szintek meghatározása teremtheti meg az egyházzenei-kántori szolgálat minőségbiztosítását. A legjobban képzett egyházzenei-kántorokra építhető az egyházmegyék területén a körzeti képzések és a körzetgondozás lehetőségeinek megteremtése. Ez utóbbi területen az egyházmegyéknek és -kerületeknek az eddigieknél nagyobb szerepet kell vállalniuk, adott gyülekezetben működő, de körzeti feladatokat is ellátni képes körzeti kántorok szolgálatba állításával, valamint munkájuk és munkafeltételeik biztosításával.

KÉPVISELET. A kántori jogállás újraszabályozásának lényeges eleme kell legyen, hogy a megfelelő képzettséggel, képesítéssel rendelkező kántor újból a gyülekezet tisztségviselőjévé, hivatalból a presbitérium tagjává váljon mint az egy-

házzenei szempontok képviselője. Hasonló okból szükséges, hogy a körzeti feladatokkal megbízott kántorok a megfelelő testületek (megyei, kerületi közgyűlés) alkotó tagjaként képviselhesék az egyházzenei szempontokat. A kántorok megválasztását, ünnepélyes szolgálatba állítását is szükséges szabályozni.

ÖSSZEGZÉS. Fenti javaslataink alapján az egyházzenei szolgálat szintjének általános emeléséhez, az erről alkotandó szabályozás kidolgozásához legfontosabbnak látjuk:

1. a kántorképzés és -képesítés különböző szintjeinek, a képesítés rendjének, valamint a képesítő intézmények felállítására,
2. a képesített munkatársakra épülő szakmai felügyelet és körzetgondozás rendje, valamint
3. az egyházzene (énekügy) gyülekezeti és más egyházi szinteken (megye, kerület, zsinat) is megvalósuló képviselőletének kidolgozását.

A fenti tervek megvalósításához egyházunknak (a zsinatihoz hasonlóan) megyei és kerületi szinten is biztosítani kell a szükséges finansziális és infrastrukturális alapokat.

Nagykőrös–Budapest, 2014. március 14.

Fekete Csaba, az Énekeskönyvi Bizottság elnöke

Dávid István, a KRE TFK Kántor alapképzési szak (BA) szakfelelőse

Bódi Tamás, a MRE egyházzenei előadója

Kántorszentelés Nagyváradon

2013. október 18-án a Királyhágómelléki Református Egyházkerület kántorkonferenciájának zárásaként a nagyvárad-olaszi református templomban *Csúry István* püspök tizenhat kántort szentelt fel ünnepi istentisztelet keretében. Igehirdetésében kitért a kántori szolgálat fontosságára, arra, hogy a lelkipásztor és a kántor egyaránt részt vesz a liturgia megvalósításában az előkészületektől az istentiszteleten végzett szolgálattig.

A püspök a régi Vásárhelyi-féle ágendás könyvből olvasta fel a kántorszentelési liturgiát. Az eskü szövegét valamennyien elmondták: „Én, X.Y., esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten, hogy kántori tisztben, melyre Isten akaratóból e gyülekezetet választott, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak hűséges szolgálója leszek...”

Az ének-zenei szolgálat megbecsülésének másik jele a 2014 elején megjelent *Református zenei kalendárium*, melynek 160 oldalán a kerület előző évi zenei eseményei és a kórustalálkozókról szóló beszámolókon kívül a gyülekezeti kántorok nevei is szerepelnek.

Berkesi Sándor híradása nyomán